

Kıvılcım

Gazetesinde

Yayınlanmış

Yazılar

Demir Küçükaydın

köXüz

DİJİTAL YAYINLAR

İNDİR – BAS – DAĞIT

Kıvılcım

Gazetesinde

Yayınlanmış Yazılar

(Birinci Versiyon)

Yazan:
Demir Küçükaydın

Bu kitapta yer alan yazılar daha önce çeşitli gazete ve internet sitelerinde yayılanmıştır
Derleme tarihi: 23.08.2008

köxüz

DİJİTAL YAYINLAR

İNDİR – BAS – DAĞIT

Bu kitap Köxüz sitesinin dijital yayınıdır.
Kar amacı olmadan, okumak, okutmak, indirmek, dijital olarak basmak ve dağıtmak serbesttir.
Alıntılarda kaynak gösterilmesi dilenir

Kıvılcım Gazetesinde Yayınlanmış Yazılar

İçindekiler

Kısa Bir Sunuş.....	4
Parti ve Çadır Üzerine	6
Özeleştiri: İş Yapan Yanlış da Yapar	15
Özeleştiri: Dil Üzerine	16
1974 Modeli “Demirkırası”: Gazetemize yapılan Baskıları Protesto Ediyoruz.....	18
Parti Ancak Kongreden Doğabilir.....	21

Kıvılcım Gazetesinde Yayınlanmış Yazılar

Kısa Bir Sunuş

Kıvılcım Gazetesi 1974 yılının başında altı sayı çıkabildi. Sayıları ve yayınlandığı tarihler Şöyledir:

Sayı	Tarih
1	04. Mart. 1974
2	11. Mart. 1974
3	25. Mart. 1974
4	01. Nisan. 1974
5	08. Nisan. 1974
6	15.Nisan. 1974

Yani haftada bir çıkmış ve bir buçuk ay sürmüş. Gazete DIN A 2 boyutlarında, yani normal gazete boyutlarında 4 sayfalık olarak çıkıyordu.

Bu gazetede çıkan Hikmet Kıvılcımlı'nın yazılarından ve diğer yazılardan (ancak bu derlemede de yer alan kendi yazılarımdan değil, başkalarının yazdığı yazılardan) önce 100 üzerinden 36 seneye sonra da Yargıtay çok ayıp oluyor deyince 17 seneye mahkum oldum ve 10 yıla yakın cezaevinde yattım.

Ayrıca Gazetenin yazı İşleri Müdürü olan Dünder Erenler ve o sırada gazete bürosunda bulunan Erol Atakan, Selim Ergüenalp, Vedat Orakçioğlu birkaç yıl yattılar ve sürgünde yaşamak zorunda kaldılar.

Gazete ilk çıkışında 2500 baskıyla başlamıştı ve sürekli artan bir baskı satış eğilimi göstermişti.

Yanlış hatırlamıyorsam son sayısı 6500 basılacaktı. Aslında daha çoğuna talep vardı ama basacak paramız ve olanaklarımız yoktu.

Gazete bir sosyalist partinin, ancak **açık bir program tartışması** sonunda, **sosyalistler arasında toplanacak bir kongre** ile kurulabileceğini söylüyor ve bunun için da **program**

tartışmasına bir zemin olmak üzere Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın yazdığı **Vatan Partisi Programını** böyle bir partinin programı olarak sunuyordu.

Esas eleştirisi Aybar, Aren-Boran ve daha sonra TSİP'i kuracak ekibin burjuva sosyalizmine yönelikti. Ama esas hitap ettikleri, TSİP'i kuracak olan ekibin ardındaki “doktorcu”lardı.

Onlara, burjuva sosyalizmiyle ittifak yapılabileceğini ama bunun ideolojik bir mücadeleyle birlikte gitmesi gerektiğini; böyle yapmayarak fiilen Kıvılcımlı'yı inkar ettiklerini söylüyordu.

Olaylar ve sonraki gelişmeler bu eleştirinin doğru olduğunu gösterdi.

Aşağıda bu gazetede yayınlanmış benim yazdığım yazılar toplu olarak bulunmaktadır.

*

O dönemde, Oya Baydar ve Burhan Şahin'in dile getirdikleri görüşleri, ki bu görüşler daha sonra TKP-B ve TSİP'i oluşturacak olanların görüşleriydi, analiz edip eleştiren birkaç yazı yazmış ve bunları daktiloyla çoğaltmışım.

Bu yazıları sırayla gazetede yayınlamayı da düşünüyordum. Maalesef bunlardan yayınlanabilen ve bu güne kalabilen bir tek “*Parti ve Çadır Üzerine*” adlı bu derlemede de yer alan yazıdır. Diğerleri maalesef elde yok.

Bu yazı henüz *Kıvılcım* çıkmadan çok daha önceki döneme ait eleştiri noktaları hakkında otantik bir kaynak özelliği taşımaktadır.

Demir Küçükaydın

29 Ekim 2007 Pazartesi

Parti ve Çadır Üzerine

Aşağıda okuyacağımız yazıyı, bir arkadaş bundan 4 - 5 ay önce sıcağı sıcağına yazmış ve yazıda eleştirdiği arkadaşına bizzat sunmuş.

Zamanı biraz gecikmiş olmakla birlikte eleştiriler halâ aktüalitesini koruyor. Bu bakımdan yayınlamayı yararlı gördük.

"Yine Parti ve Çadır Üzerine" başlıklı yazısını Sayın Oya Baydar, şu cümle ile noktıyor: "Gerek parti sorunu, gerekse hastalıklarımız üzerine, yeniden düşünmekte yarar vardır." Doğru söze ne söylenir?.. Sadece düşünmek de yetmez, bunların sebeplerini araştırmak, geçmişte "Parti ve hasalıklar" üzerine yazılanları, yapılanları eleştirmek, geçmişin olumlu mirasına sahip çıkmak ve o mirası yeni durumlarla zenginleştirmek gerekir.

Onun için, önce "Parti. . . sorunu üzerine" daha üç yıl önce yazılanları ve yapılanları şöyle bir hatırlamaya çalışalım:

"50 yılın kazancı partiyi yitirmek olmuş"tu. Bütün devrimcilerin ağzından, kaleminden "özörgüt" sözleri düşmüyordu. Ama kimse partinin, NASIL ÖRGÜTLENEBİLECEĞİ, TÜZÜK ve PROGRAMININ neler olabileceği üzerine somut, elle tutulur bir şeyler söylemek ve davranış göstermek bir yana, henüz bu sorulara bile ulaşamamıştı.

Bu mahşer içinde Dr. Hikmet Kıvılcımlı birbiri peşi sıra "Bilimsel Sosyalizmin Doğuşu", "Oportünizm Nedir?", "Türkiye Halkının Teşkilatlandırılması", "Devrini Zorlaması, Demokratik Zorlama" kitaplarını yayınladı. İlk iki kitap, en çok kafa karıştıran kavramlara açıklık vermek amacını taşıyordu ya da bu amaç ağırlıktaydı. Diğer iki kitap ise: az çok açıklığa kavuşacağına inanılan kavramların yaratacağı ortak dil üzerinde, somut olarak parti problemini geçmişin bütün dersleriyle birlikte ve pratik önerilerle sunuyordu.

Daha sonra 1967 yılı yayınlanmış olan "Uyanmak İçin Uyarmalı, Uyarmak için Uyanmalı" ikinci kez basıldı. Bu eserde de TİP eleştirilerek bir proletarya partisinin tüzük ve programının nasıl olması gerektiği, proletarya partisinin örgütlenme ve örgütlenme şekilleri inceleniyordu. Yine bu arada, parti problemine en kısa ve en özlü cevabı veren çağrı: "Anarşi Yok, Büyük Derleniş" yayınlandı.

Bunlarla da kalınmadı. haftalık çıkan "Sosyalist" gazetesiyle en aktüel problemlere ama en başta parti problemine, en sıcağı sıcağına olaylara göre yine çözümler önerildi.

Bütün bu "Anarşi yok, derleniş" PAROLASI, diğer deyişle: Ajitasyon ve propagandası, "Proletarya partisinin reorganizasyonu için" "Devrimci Derleniş Komiteleri" ÖRGÜT BİÇİMLERİYLE teori alanından pratiğe geçirilmeye çalışıldı.

Son olarak ise, somut olarak bir proletarya partisinin tüzük ve programı ne olmalıdır sorusuna cevap olarak ve bütün devrimcilerin tartışması dileğiyle "Vatan Partisi Tüzük ve Programı" yayınlandı.

Tam bu sırada sıkıyönetim ilân edildi. Devrimcilere "*balyoz*" indirildi. Herkesin devrim havası çaldığı günlerde, kimsenin devrim yapmaktan, parti yapmağa zamanı yoktu.

Eleştiriler, öneriler; ya okunmadı, ya da gülünüp geçildi, kulak arkası edildi. Meğer iş başkaymış: O küçümser gülüşlerin ardında "*Yaya kaldın tatar ağası*" hesapları varmış. Ne kadar da çok "Parti" varmış. TİP, THKP, TİİKP, TMLKP gibi bir sürü "parti" ortaya çıktı. Sıkıyönetim mahkemelerinde öğrendik.

Her aşırı bolluk, aşırı yokluğu da beraberinde getirir.

"Parti" çokluğu da, parti yokluğunun en güzel delili değil midir?

Demek halâ Proletarya Partisi yok. Nasıl kurulabilir?

Yukarıda çok kısa bir özetini vermeye çalıştığımız düşünce ve davranış biçimleriyle daha üç yıl önce somutça kondu.

Önce, Parti'nin bir yuvarın tarikatlaşması yani kendi kendine "Parti" adını vermesiyle kurulamayacağı, ancak, yuvarların; hiç olmazsa, bir proletarya partisinin yuvarlar arasında kabul edilen somut tüzük, program ve organlar içinde toparlanabilmeleriyle örgütlenebileceğini kabul edenleri gerekir.

Yine bir parti ancak "*Parti mücadele içinde ortaya çıkacaktır*" veya "*Henüz şartlar ve zaman müsait değil*" gibi kendiliğindenci görüşlerin yanlışlığının yine yukarıdaki şartları kabul eden yuvarlarca iyi kavranması gerekir.

"*Proletarya partisi uğruna...*" değil, "*Proletarya partisini yeniden örgütleme*" mücadelesi gerektiğinin bilinmesi şarttır.

Bütün bunlar, Parti'nin, nasıl bir parti olabileceği tartışmasının, yani "*Nasıl bir program ve tüzük?*" tartışmasının ortaya çıkması için gerekli ön şartı meydana getirirler.

Pratikte, "*Bunları önce kabul edelim, tartışalım, sonra kuralım*" şeklinde bir ertelemeye değil iç içe ve somut örgütlenme biçimleriyle koyulmuştur. Bunu da not etmeden geçmeyelim.

Balyozlar inmeden önce "*Parti problemi*" böyle koyulmuştu. "*Proletarya partisinin reorganizasyonu*" mücadelesine girilmişti.

Geçmişin tecrübelerini yok saymak, kimseye bir şey kazandırmaz, kaybettirir. Hele mirasa gizliden sahip çıkıp açıkça savunmamak "*Siyaset sanatında*" ilerde tamiri güç alışkanlıklara kapı açar. Siyaset sanatında devrimciler görüşlerini açıkça ve kökleriyle savunmalı, "*canbazlığa*" düşmemelidirler.

Halbuki şimdi, geçmişi gözlerden sakladığımız için: "*Partiyi yeniden örgütleme*" mücadelesi değil, "*Proletarya partisi uğruna*" "*zaman ve şartları*" henüz müsait olmadığı için "*Halk partisine oy verelim*" veya "*verelim mi, yoksa vermeyelim mi?*" tartışmasına kardı. İlerleme değil gerileme sağlandı.

Bu kısa girişten sonra günlük "*Yeni Ortam*" gazetesinin sütunlarında özellikle Oya Baydar ve Burhan Şahin tarafından öne sürülen görüşlerin eleştirisine geçmeden önce şunu da belirtelim.

Her iki yazar da işçi Sınıfı'nın Metoduna ve Dünya Görüşü'ne inandıklarını belirtiyorlar. Gerçekten de yazılan Türkiye'de günlük bir gazetede bu güne kadar olanların en iyilerindendir denebilir. Okuyucularının kafalarındaki pek çok soruya, sürekli olarak işçi sınıfını göze batırarak genel karşılıklar verdikleri "*okuyucularına belli bir seviye kazandırdıkları*" gerçektir. Yazarların bu olumlu yanlarını belirtmek boynumuza borçtur. Bu eleştiride gerçekten değerli böyle kimselerin yazılarına yöneltildiyse, kardeşliğimizin ispatı olarak anlaşılmalıdır.

Eleştiri yapmamak, yanlış olduğuna inandığımızı söylememek meşrebimize uygun değildir. Eleştiri, düşmanlığın değil gerçek dostluğun ifadesidir.

Bu eleştiri yapmak artık şart olup da hazırlarken elimizde yeni ortam koleksiyonları yok. Yalnızca hatırımızda kalanlar var. Eğer hatırımızda yanlış kaldıysa özür dileriz. Bir de "*Yine parti ve çadır üzerine*" başlıklı yazı önümüzde duruyor.

Parti üzerine görüşler şöyle özetlenebilir: "önümüzde seçimler var. Bu seçimlere sosyalistler bir partileri olmadan giriyorlar. Türkiye'de TİP'den kalan bir oy potansiyeli var (CHP son zamanlarda daha da sola kaymış durumda. Sosyalistler de CHP'ye oy vermeli! Ama demokrasi geldikten sonra kendi partilerini kurmak üzere. "*CHP örgütüne girelim*" görüşü teslimiyetçi, "*oy vermeyelim*" görüşü "*sol sekte*" bir görüşü yansıtır. Gücümüzü düşmanın en zayıf yerine yığmalıyız. Bu durumda yapılacak en doğru iş CHP'ye oy vermektir."

Biz eleştirimizi bu genel görüşlerden hareketle değil de "*Yine Parti ve Çadır*" başlıklı yazıya göre yapalım.

"*TİP'in kapatılmasıyla boş kalan yeri dolduracak "Sosyalist Parti" sorunu, bütün sosyalistlerin kafalarını kurcalıyor olmalıdır.*"

Yazarın "*sosyalist parti*" diyerek gerçek bir "PROLETARYA PARTİSİ"ni kasteddiği açıktır. Yazarın kendisinde bilir ki, TİP hiçbir zaman bir proletarya partisi olamadı. Ne tüzüğü, ne programı, ne örgütlenmesi ne de kuruluşuyla o bir sosyalist parti değildi.

Öte yandan "*sosyalist parti*" sorunu, TİP'in kapatılmasından önce de yukarıda çok kısa bir özetini verdiğimiz düşünce ve davranış biçimlerinde "*sosyalistlerin kafalarını kurcalıyor*"du. Peki, yazar daha yazının ilk paragrafında niye böyle iki önemli yanlış yapıyor?

Eğer bu yazıyı yazan herhangi bir "gazeteci" olsaydı hoş görülebilirdi. Fakat bu satırların yazarı köşesinden Türkiye'deki sosyalistlere taktik veriyor ve açık açık olmasa da, seçimlerden sonra bir "*Sosyalist parti*" kurma girişiminde bulunacağını yazıyor. Geçmiş yanlış değerlendirerek, "*kafaları kurcalayanları*" unutarak kurulacak böyle bir parti ne olur Allah bilir.

Yazar sıkı yönetim şartlarında sadece sosyalistlere hitap eden bir gazete yazdığını, onun için böyle ihmallerde bulunduğunu söyleyebilir. Ama bu da "*şecaat arzederken, sirkatin söylemek*" olur. Gerçek bir sosyalist gerçeği yazar. Çünkü "*gerçek devrimcidir*". Gerçek eldeki imkanlarla açık açık yazılamıyorsa aynı gerçeği anlatan değişik yöntemler bulunabilir.

Korktuğumuz başımıza gelmesin; "*Yeri doldurulacak*" olan "*sosyalist partiyi*" yeri boşalmış olan T.İ.P. gibi mi düşünüyorlar acaba?

Bununla birlikte, tartışılmayacak bir nokta var: "*Hiç bir sosyalist, partisizliği örgütsüzlüğü savunamaz.*"

Bu söylenenler ham çok doğru, hem çok yanlış. Gerçek bir sosyalist siyasi iktidar mücadelesinin ancak bir Proletarya partisi ile verileceğini bilir. Ama sınıflı bir toplumda yaşıyoruz. Sosyalistler de o toplumun bir örneğidirler. Öyle olur ki: Partileşmeyi, örgütlemeyi savunurken, farkına varmadan partisizlik savunulabilir.

Yazarın kendisi de aşağıda şöyle yazıyor: "*Meselenin öteki yüzü ise yılgınlık ve tembellik içinde sosyalist parti sorununu sonsuza erteleme eğilimi ve mantığıdır.*" Kimdir bunlar? Elbette sosyalistler. Demek ki "*partisizlik örgütsüzlük*" gün olur biz "*sosyalistler tarafından da*" savunulabilir.

Ama bu çok kaba bir biçimde değilse ekseriya keşfi zor çok ince sekiler ve demagojiler ardına gizlenebilir. Hatta yaza r TİP'i yeri doldurulacak bir sosyalist parti saydığına gere bizzat kendisi de "*sosyalist partiyi*" savunurken, sosyalist partisizliği savunur duruma hiç farkına varmadan düşmektedir.

Yazarın önem vermediği, önemini kavrayamadığı yan budur. Partisizliği savunmanın o bin bir türlü biçimlerini eleştirecek yerde sosyalist olmadığını "*Güler yüzlü, demokratik*" olduğunu açık açık söyleyen Aybar'a saldırarak biraz deve kuşu gibi kafasını kuma gömüyor.

Aybar Parti kuracakmış. Kurar elbet. Aybar'ı eleştirmek yetmez; doğru eleştirmek gerekir. "*Başkalarından önce davranıp parti kurarak mirasa sahip çıkma*" diye eleştiri doğrusu çok ilkel kalıyor. Eleştiri gerçek bir proletarya partisinin nasıl örgütlenebileceği, Aybar'ın düşünce ve davranışlarının proletarya partisi açısından yanlışlığı, didik didik edilmeli. Aybar 12 Mart öncesinin sosyalist hareketine sahip çıkıyor diye eleştiriliyor. Keşke sahip çıkırsa. O işçi sınıfı sosyalizmine değil, işveren sosyalizmine sahip çıkıyor. Bu gösterilmeli, Aybar'ın sosyalizmi ile proletarya sosyalizminin farkları anlatılmalı. Aybar'a yapılan ilkel eleştiriler ona "iaedi itibar" sağlamaktan geri kalmıyor. Yarın aynı silah geri teperse hiç şaşmayın.

"*Sosyalistlerin bu en önemli konusunun tartışılması gereken noktaları ise, kısaca, zaman ve şartlar olarak özetleyebiliriz*", "*zaman ve şartlar*"ı italikle yazan Oya Baydar'dır. Bu bize unutulmaya yüz tutmuş bir türkünün insana burukluk veren nağmelerini hatırlattı. "*Henüz zamanı değil*" fikrini kendiliğinden içeriyor yukarıdaki cümle. Her zaman için yeni fakat çok eski kaidedir.

Proletarya partisi her şart ve zamanda kurulabilir. "*Zaman*" şartı diye tartışmaya girildi mi mesele temelinden yanlış koyulmuş olur. Problem "*Zaman ve şartlar*" diye konuldu mu "*Keremeti kendinden makul*" "*zamanı gelmedi*" şıhlaşmalarına kapı açılır.

M.D.D.'cilerin "*şartlar*" kuyusuna nasıl düştükleri H. Kıvılcımlının "*Zortlama*" kitabının 204'den, 221'inci sayfalarına kadar kıyasıya eleştirilir. Orada "*zaman geldi*" mi? "*Geçti mi*" başlığı altında şunlar yazılır:

"Proletarya partisinin "zamanı" Türkiye'de 50 yıl önceye rastlar. Primitivizm'den ilkelikten kurtulmanın "zamanı", imkanı kuru propoganda ile sağlanamaz." Yeni Ortam'da yazı yazmakla da sağlanmaz. Onun zamanı çoktan geçti.

"Demokrasinin de temel şartı ve en sağlam ayağı olan sosyalist, parti sorununu tartışmak; sosyalist partinin önemini ve zorunluğunu belirtmek her sosyalistin en doğal hakkı hem de görevidir."

Gene gerilere düşülüyor. Artık halâ "*partinin önemi ve zorunluğunu belirtme, görevi, ve hakkı*"nı değil, elbet bunları da ama çok daha fazla ve acil olarak: Nasıl bir parti, nasıl bir tüzük ve program, nasıl bir parti örgütlenme önerisi? Esas belirtilmesi gereken bu. Amerika'yı yeniden mi keşfedeceğiz? Problemi daha geriden, daha ilkel biçimlerde koymak bize bir şey kazandırmaz, kaybettirir.

"Demokrasinin... en sağlam ayağı" topallamaya başlar.

"Ama bu. her tartışmanın, her öneri sahibinin parti kurmaya hazırlandığı gibi anlaşılırsa, en azından parti sorununun bazı kişiler tarafından ne kadar hafife alındığı ortaya çıkar."

Tartışma; sırf tartışma olsun diye yapılmaz. Pratik öneri, problemlere çözüm için yapılır. Tartışma pratik girişimle desteklenmez ise havada ve lafta kalır.

Hem sosyalistler partinin "*önemi ve zorunluğu*"nu tartışacaklar, belirtecekler. Hem de "*parti kurmaya*" hazırlanmadıklarını söyleyecekler. Eğer düşünceni pratik hareketle desteklemeyeceksen neden tartışyorsun? Sırf tartışma olsun "*Entelektüel gevezelik*" olsun diye mi?

Parti örgütlemeyi, örgütlenme tartışmasından ayrı düşünerek. Parti probleminin "*en azından ne kadar hafife alındığı*" ortaya çıkmıyor mu?

Hafiflikten öte gülünçlüğe düğüldüğü görülüyor mu?

Yazar bu cümleleri yazarken, yazdıklarından böyle aklına gelmeyecek anlamlar çıkacağına ihtimal bile vermezdi herhalde.

Yazarın kendisi bizden daha iyi bilir ki teori ve pratik arasındaki ilişkiyi yukardaki satırları da "*tren kaçıyor*" mantığına düşmemek için sarf etmeye çabaladığı muhakkak. İnsan bir kere problemi temelden yanlış koydu mu; böyle çelişkiler ortaya çıkarır. Çünkü proletarya partisinin örgütlenmesi problemine doğru yaklaşılıyor.

"Sosyalist partinin kuruluşu söz konusu olduğunda, zaman faktörü, her zaman objektif şartlar faktörüyle dengelenir ve sınırlanır."

Yine aynı "zaman ve şartlar" nakaratı. Yine "o eski şarkı". Peki neymiş bu zaman ve şartlar? Yanlış koyuluyor ama merak ediyor insan. Gene bir parti, çadır benzetmesinden sonra devam ediyor.

"Sosyalist bir partinin gerekliliği objektif şartlar gerçekleşmedikçe en, azından, toplayıcılık, asgari ilkelerde birlik, kucaklayıcılıktan gelen güçlülük, bunun gerektirdiği güvenilir, yıpranmamış, yiğit ve yeterli kadrolar sağlamadıkça parti kurulmaz, kurulamaz."

Peki "toplayıcılık, ilkelerde birlik, güvenilir, yeterli, yıpranmamış kadrolar vs." nasıl sağlanır? Tıss yok. Cevapsız.

Önce "güvenilir, yıpranmamış, yeterli yiğit kadrolar" pek öyle "objektif" değil, olsa olsa **sübjektif** bir şart sayılabilir. Çünkü proletarya partisinin örgütlenmesi için gerekli objektif şartlar, kapitalizmde, bizim bildiğimiz kadarıyla her zaman vardır.

"Toplayıcılık, asgari ilkelerde birlik, toplayıcılıktan gelen güçlülük" nasıl sağlanacağı söylenmediği için havada uçan yuvarlak sözler.

Gerçekte Proletarya partisi olmadan yuvar ilkilliği içinde bu "objektif şartlar" ın oluşmasını beklemek, akıl alacak iş değil. Sosyalistlerimiz yazarın da belirttiği gibi: dağınık hastalıklı vs., demek ki toparlanamıyorlar. Parti örgütlenmeden de o "objektif şartlar faktörü" oluşmaz. Nasıl çıkılır bu çıkmazdan. Problem yanlış ve somut önerilerle koyulmazsa daha böyle "rezil çember"lere çok girilir.

Yazar çevresini ve kendisini bu niteliklere haiz görüyor olabilir. Bu onun en tabii hakkıdır. Ama devrimcinin toparlayıcı gücü gerçek ve doğrultuları savunmasından gelir. Her şeyden önce problemi doğru koymaktan gelir. Fakat yazar daha parti problemini doğru koyamıyor. Nasıl toparlayacak, nasıl kucaklayıcılıktan gelen güçlülüğe erişecek?

"Yiğit, yeterli, güvenilir" kadrolar ancak parti içinde oluşur. Ya da yiğitlik, yeterlilik, güvenilirlikleri ancak bir parti yaratma mücadelesinde gelişir. Ancak böyle bir parti içinde "kadrolaşır".

Bir de "yıpranmamış" sözü var. Ne demeye geliyor anlamadık. Her sosyalist, her devrimci siyasi mücadele içindeyse "yıpranır". Politika; Çerņişevski'nin dediği gibi "Nevski Bulvarı değildir". Çamur bulaşmasından, yıpranmaktan korkanlar politikaya bulaşmasınlar. Bir sosyalistin "yeterli, güvenilir" vs. olup olmadığı ancak onun "yıpranması" bahasına anlaşılır.

Ütopik sosyalistler sosyalizmi bambaşka, tertemiz insanlarla inşa etmeyi tasarlarlardı. Bilimcil sosyalizm bu hayalleri yıkalı çok oldu. Elimizde ne varsa, geçmiş mücadele bize neyi bırakmışsa onunla başlamak zorundayız. Parti yepyeni, yıpranmamış insanlarla değil; her gün gördüğümüz dağınık, yıpranmış insanlarla örgütlenebilir. Hele ki sınıflı bir toplumda yaşıyoruz, zulmün, sömürünün insan ruhunda yaptığı geniş tahribat varken aksi düşünülebilir mi?

Her halde Oya Baydar "Limonluklarda yetişmiş sosyalistler" istiyor bir parti kurulması için.

Limonluklarda yetişen bitkiler o güzel gösterişleri kadar dayanıklı ve lezzetli değildir. Suni şartlar ortadan kaldırıldığında o "yıpranmamış" güçlülüklerine rağmen, tabii şartlarda yetişmiş

cılız, yıpranmış bitkiler kadar dayanamazlar, çürürler. Dışarıda yetişenler ise dayanıklılığını yıpranarak kazanır. Aynı durum biz insanlar, sosyalistler için de geçerli değil midir?..

"Gerçek bir sosyalist partinin sağlıklı kuruluşu pek çok şartın bir araya gelmesini ve demokratik mücadele içinde olgunlaşmasını gerektirecektir."

"**OLGUNLAŞMAK**" işte örgüt-süreç teorisinin daha ince bir şekli.

Bu "olgunlaşma" nerede olacak? "Demokratik mücadele içinde"

Ya demokrasi olmazsa, yandık olgunlaşamayacağız. Ham kalacağız.

Demokrasi olursa da anlaşılacak öyle "*olgunlaşacağız*" ki Tadından yenmez olacağız.

Bizzat o "*Demokratik mücadele*" ortamına ulaşmak için gerekli değil mi Proletarya partisi? . .

Biz zamanlar "*Proletarya partisi gerçek demokraside güneş gibi doğacaktır.*" sözü vardı. Pek farklı değil. Biri doğacak, biri olgunlaşacak.

Bu "*demokrasi içinde*" teraneleriyle "*Burjuva sosyalizmi*" batağına saplanılmıyor mu?

"*Sosyalist Partinin kurulması gerekliliğini, gerçek bir demokrasiden bile ancak o zaman söz edileceğini ileri sürmek bir görevdir.*"

Kime söylüyorsun bunu? Sosyalistlere mi?. Önüne gelen hangi sosyaliste sorsan hepsi "*Sosyalist partinin kurulması gerekliliğini*" az çok savunur. Sosyalistler bunları zaten biliyorlar.

Yoksa hakim sınıflara mı?.. Bir sosyalist parti kuralım ancak o zaman "*gerçek bir demokrasiden söz edilebilir*". Yoksa demokrasi "*gerçek*" olmaz ha!.. Bu bir üstü kapalı izin isteği değil mi? İnsanın aklına kötü şeyler geliyor. Sonra şu "*gerçek demokrasi*" nedir anlamadık. Seçimsel demokrasi mi yoksa hakim sınıfların İktidarının yıkıldığı halkın demokrasisi mi? Yazıdan çıkan anlam: Seçimsel demokrasidir. Secimsel burjuva demokrasisine ne zamandan beri "*gerçek*" denir oldu?

Yukarıda demokratik mücadele ortamında olgunlaşmaktan ve partiyi öyle kurabileceğimizden söz ediliyordu, aşağıda demokrasi olması için sosyalist parti lâzım deniyor.

Hem demokrasi olmadan olgunlaşıp partiyi kuramayacaksın, hem de parti olmadan demokrasi olmayacak. Yazıdan çıkan anlam aynen budur. Dön babam dön.

Bu burjuva demokrasisinin sahipleri: "*yahu ne olur kurun bir parti de şuna demokrasi denseniz kurmazsanız bari biz kuralım demezler mi?*"

Diyorlar bile. Aybar, Birlik partisi vs., problemin böyle yanlış koyuluşundan kaynak alıyor. Bu apaçık ortada.

Elimizdeki yazının eleştirilecek belli başlı yanlışları bunlar. Şimdi daha genel problemlerdeki görüşlere gelelim.

Önce sosyalistler C.H.P.'ye oy vermeli mi yoksa vermemeli mi problemindeki görüşlere değinelim:

Her iki yazar da bu seçimlerde CHP'ye oy vermek gerektiğini savunuyorlar, ardından ekliyorlar CHP örgütüne girelim diyenler sağ teslimiyetçi, aksine madem ki bir sosyalist parti yok öyleyse oy vermeyelim diyenler "sol" sekter bir tavır içindedirler.

İlk bakışta çok doğru gibi görünüyor. Gerçekten de problem: eğer CHP ye oy verip vermemek olursa yazarların görüşü en doğru olandır. Ama biraz "*parti sorunu ve hastalıklarımız üzerine*" yeniden düşününce yazarların tezlerinin görün düğü kadar parlak olmadığı görülüyor.

Bilimde; bir problemi doğru olarak çözebilmek için her şeyden önce problemi doğru koymak, soruyu doğru sormak gerekir. Acaba "Halk Partisi'ne oy verelim mi, yoksa vermeyelim mi, ya da içine mi girelim?" diye problemi koyarken soruyu doğru mu soruyoruz?

Hayat karşımıza yüzlerce problem çıkarır ama bu problemler içinde birisi daima en esaslı noktayı meydana getirir. Problemleri bir zincir gibi ele alırsak, **zincirdeki ana halka** çekilmeden (En acil problem çözülmeyen) diğer problemlerin çözümü imkansız olur. Demek ki önce en acil, en temel problemin ne olduğunun tespiti ve problemin çözümü için meselenin doğru olarak koyulması gerekir.

Bugün Türkiye sosyalist hareketinin en acil problemi nedir? Sosyalist hareketin hastalıklarını tedavi etmenin yolu, "*çok derdin tek ilâci*" nedir?

Tek sözle: Proletarya partisi.

Yazarların hatalarının temeli burada başlıyor. En acil Problem CHP'ye olan tavırmış gibi koyuyorlar. Proletarya partisini yaratmayı erteliyorlar. Böylece parti - çadır problemi temelinden yanlış koyuluyor ve yukarıda paragraf paragraf çelişkilerini gösterdiğimiz yanlışlara düşüyorlar.

İster oy verelim, ister vermeyelim desinler, problemi böyle koyanlar Proletarya partisini yaratma sorumluluğunu göze alamayanlardır veya kendilerinde bu sorumluluğu göremeyenlerdir.

"*M.D.D.'ciler önce kaleleri zapt edecekler sonra ordu kuracaklardı*" yazarlarımız İse "*Önce CHP'ye oy verip demokratik ortam sağlayacaklar sonra parti kurulacak*".

Bu gülünçlükten de öte ne dediğini bilmemektir. "*Eski hamam eski tas sadece tellâklar değişmiş.*"

"*Proleter Devrimci Örgüt kurma yolunda mücadelenin başarısı, bağımsızlık davasına. , katkımızla orantılı olacaktır.*" (M. B. 4., M. D. O., sayfa 74, Zortlama)

Sayın Oya Baydar da farklı bir şey söylemiyor (CHP'ye oy vererek) demokrasi davamıza katkımızla diye değiştiriyorlar.

"Proleter Devrimci örgüt" kurma girişimi yok:" kurma yolunda mücadele" var. Bu mücadele Proletarya partisi kurulmaksızın olur mu?" (D. Zortlama, s. 217)

Yazarlarımız da "kurma yolunda mücadele" ediyorlar. Nasıl?.. CHP'ye oy vererek!..

"Proletarya partisi kurmak için "Demokratik bir orlam beklemek, "Legal Marksizm"in çukurunda ABA'çılarla buluşmak olur." (D. Zortlama, s. 203)

"Ortada üyeleri belirlice seçilerek eğitilmiş ve demir disiplinli bir Proletarya Partisi bulunmadıkça, her problem sınırsızlık ve biçimsizlik içine düşebilir, örgüt, yani gerçek Proletarya Partisi dışındaki başka problemler, yalnız öyle bir ölçünün (yani proletarya partisi) yaratılması uğruna ve hemen hizaya gelinerek tartışılabilir." (D. Zortlama, s. 96)

Yukarıdaki alıntılar düşülen yanlışlığı açık açık ortaya koymaktadır. CHP'ye oy problemi de "Proletarya partisini yaratma" tartışmasının dışında olduğu için, diğer problemler gibi, hele bu partisizlik içinde, "Sınırsızlığa ve biçimsizliğe" düşüyor.

Sosyalistler taktiklerini gelecekte ortaya çıkabilecek ihtimallere göre değil içinde bulunulan gerçeklere göre tespit ederler.

CHP'ye oy verme düşüncesi de aynı şekilde seçimlerden sonra daha demokratik bir ortamın çıkacağı ihtimaline dayanıyor. Eğer ihtimallere göre politika çiziyorsanız aksi ihtimali de düşünün: "Demokraside sosyalist parti" kurulacak. Ya aksi olursa?..

Şu sözü unutmayalım: "Vazifeye atılmak için içinde bulunduğun imkân ve şeraiti düşünmeyeceksin." Vazife: **proletarya partisinin örgütlenmesidir**. Nasıl olması gerektiği, nasıl yaratılabileceği de yazılmıştır. Vazifeyi "zaman ve şartlar" çukuruna atıp, **kendiliğindencilik** kuyusuna düşmeyin.

CHP'ye oy verip vermemek yerine sosyalist bir partinin tüzük ve programının nasıl olması gerektiğini tartışması açılarak veya hiç olmazsa bir proletarya partisinin nasıl kurulabileceği anlatılarak çok daha yararlı işler yapılabilirdi.

Yapılmadı, yapılamadı.

Dileğimiz eleştirimizin, en azından eleştirenin yazarları okurken gösterdiği dikkatle, incelemesi, eğer yanlışları varsa belirtilmesidir.

- SON -

(Bu yazı *Kıvılcım* gazetesinin 11 Mart 1974 tarihli ikinci ve 25 Mart 1974 tarihli üçüncü sayılarında iki bölüm halinde imzasız olarak yayınlandı. 26 Ekim 2007 Cuma günü dijitalize edildi. D. K.)

Özeleştiri: İş Yapan Yanlış da Yapar

İlk sayımızı okuyanlar, sayılamayacak kadar çok; dizgi, tertip yanlışı görmüşlerdir. Bunun sebebi gazete çıkarma konusundaki; bilgisizliğimiz ve tecrübesizliğimizdir.

Yanlışlardan ve eksiklerden en önemli bir kaçını burada düzeltelim.

1) "**İŞVEREN SOSYALİZMİ - İŞÇİ SOSYALİZMİ**" başlıklı uzun yazının yazarı Dr. Hikmet KIVILCIMLI'dır. Yazı ilk kez *AYDINLIK* dergisinin Haziran 1969'da yayınlanan 8. sayısında basılmıştır. Biz oradan aldık. Yazarın adının eksikliğini tashih (yazıların düzeltilmesi) sırasında göremememiz, "*Ağaçlardan ormanı görememek*" gibi oldu.

2) "**SOSYALSTLERİN BİRİNCİ GÖREVİ**" başlıklı yazıda şu paragraf eksiktir. Düzeltiriz.

"Güneşimiz ve yıldızlarımız oluşurlarken Evren: bir uçsuz bucaksız ışıklı bulutmuş. Ona Fizik bilimi Kaos (Mahşer) diyor. Bütün Güneş Sistemleri o mahşerden çıkmıştır, insanlık, Uygarlığa (Medeniyete) ulaşırken, Toplum: küçücük Kan örgütlü oymakların (Kabile ve Aşiretlerin), "Soy"ların, "Boy"ların sonsuz kaynaşması içinde Mahşer gibi kıvrılır, dururmuş. Ona, Sosyal bilim Tarihöncesi diyor. Bütün uygarlık düzenleri o Kaos'tan çıkmıştır..."

Öte yandan gazete üç gün geç basılmıştır. Matbaa sahiplerine "*emniyet görevlileri*" gazeteyi basmama yolunda "*tavsiyelerde*" bulunmuşlar, gazeteyle epeyce yakından ilgilenmişler, böylece gazetenin basımını iki gün geciktirmişlerdir.

Diğer yandan zamlar yüzünden bir gün kâğıt bulamadık. Sonunda karaborsadan satın aldık.

Neyse, geç de olsa, güç de olsa yayınlamaya ve ellerinize ulaştırmaya çalıştık.

Biraz da eleştirilere değinelim: Gazete hakkında kulaktan kulağa çok şeyler söyleniyor.

Şimdilik cevabımız şunlar:

- 1) Eleştiri mertçe, yüze karşı, açık açık yapılmalıdır.
- 2) Eleştiriler şahsiyata dökülmemeli, prensip ve fikirler etrafında olmalı.
- 3) Eleştiri silahı, silahların eleştirisine varmamalı.

Bu esaslar dahilinde yapılacak her eleştiriye buradan yayınlamak ve cevaplandırmak boynumuza borçtur.

(Kıvılcım gazetesinin 11Mart 1974 tarihli ikinci sayısında imzasız olarak yayınlanmıştır. Yazı 25 Ekim 2007 Perşembe günü dijitalize edildi. D.K.)

Özeleştiri: Dil Üzerine

Geçen sayımızda bu köşeden eleştirilere cevap verileceği söylenmişti. Eleştirilerini yazarak gazetemize iletenler oldu. Eleştiriler belli başlı bir kaç noktada toplanmaktadır. Şimdi sırayla eleştirileri, eleştiricilerin dilinden okuyalım:

"Kıvılcımlı'nun yazılarına yer verildiği gibi, kullanılan terimler Bilimsel Sosyalist terminolojiden uzak. Ama halka da hitap etmiyor."

"Kıvılcımlı'nın dilini anlamak için harcanacak zamanda, teorik eğitimin diğer yanlarından istifade edebiliriz."

"Özellikle Doktor'un yazıları güç, anlaşılabilir. Gazeteyi çıkaran arkadaşların Dr.'un dilini taklit ettikleri ve böylelikle özeni içinde oldukları görülüyor. Gazeteyi çıkaran arkadaşlar teorik bakımdan çok geri. (Mesuliyete göre)".

"Doktor'un üslubu benimsenmiş. Diğer yazılara da sıçramış. Üslup kullanılan şekilde olmalı. Dr. H. K.'nın üslubu benimsenecek bir şey değildir."

Her şeyden önce bu arkadaşlara eleştirilerini mertçe, yüze karşı yaptıkları için teşekkür ederiz.

Gazetenin dili neden anlaşılmiyor?..

Başlıca iki sebepten.

Birinci Sebep: Osmanlı Devletinde nasıl bir yanda üst sınıfların halkın kullandığından çok ayrı bir "Osmanlıca"ları var idi ise, Bugün de Türkiye'de özellikle Aydınlara benimsetilmiş bir uydurmaya dil vardır. Biz aydınlar genellikle hiç farkına varmaksızın bu dili benimsemişizdir. Bu olayı daha somuta indirmek için şöyle bir örnek verelim. Sık sık karşılaştığımız bir eleştiri şudur *"Neden Bilimsel değil de bilimcil, neden Tarihsel değil de Tarihcil v.s."*

Şimdi soruyoruz: Neden *"Evcil Hayvan deniyor da "Eysel Hayvan" denmiyor, neden "İnsancıl" deriz de, neden "İnsansal denmez."*

Çünkü Türkçede *"CİL -CIL"* eki *"onunla ilgili"* anlamını taşır. *"SEL - SAL"* eki ise **küçültücü** bir anlama sahiptir. Yani özellikle "Öztürkçecilerimizin" kullanmaya çok meraklı olduğu bu ekler yanlış olarak kullanılmakta ve bizlere de yanlış olarak benimsetilmektedir. Bu aydınları üretmen yığınlarımızdan koparmak ve halkı cahil bırakmak için kasıtlı olarak yapılmaktadır.

Başka bir örnek verelim: Frenkçede *"Kalitatif"*, Arapçada *"Keyfi"* kavramının karşılığı bugün bizlere *"Nitelik"* olarak benimsetilmiştir. *"Kantitatif"* veya *"Kemmi"* sözcüğünün karşılığı ise *"Nicelik"* olarak bilinir.

Gerçekte halkımız *"Nitelik"* sözcüğü karşılığı olarak *"Nicelik"* sözcüğünü kullanır. Doğrusu ve Türkçe'nin gramer kurallarına uygun olanı da budur. Analarımız, babalarımız *"NİCESİN"* dedikleri zaman bizim yanlış olarak kullandığımız *"NİTELİK"*i murat ederler. Bizim *"NİCELİK"* olarak kullandığımız sözcüğün doğru ve halk tarafından kullanılan karşılığı ise *"NEÇELİK"*tir.

Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür Kıvılcımlı'nın dilinin özellikle aydınlarca anlaşılmasının sebeplerinden biri budur. Bu konuda derinliğine bir etüt "*Türkçenin Üreme Yolları ve Dil Devrimçiliğimiz*" adıyla, 1967 yılından "*Tarihsel Maddecilik Yayınları*" arasında basılmıştır. Şunu da not edelim: Doktor'un dilinin anlaşılacağı şikâyeti daha ziyade aydın arkadaşlardan gelmekte, işçiler işi bu şikâyete pek katılmamakta.

İkinci sebep: Bilimci Sosyalizm olayları açıklarken kavramlara dayanır. Bu olay yalnız sosyalizm için geçerli değildir. Bütün bilimler geliştikçe kavramlar da değişir veya anlamları derinleşir, yani olayların daha derin yönlerini bilince çıkarır.

Özellikle işçi arkadaşlar "*Proletarya, Finans - Kapital, Tefeci - Bezirgan, Oportünizm v. s.*" gibi kavramları anlamakta güçlük çekiyorlar. Bu yalnızca gazetemizin bir sorunu olmaktan çok, toplum ölçüsünde bir olaydır.

Bilimci Sosyalizm insanlığın binlerce yılda biriktirdiği Kültür ve Bilim mirası üzerinde yükselmiştir. Bilimci Sosyalizmin gerçek sahibi olan işçi sınıfı ise sürekli olarak ezildiği, sömürüldüğü için ne maddece ne manaca bu kültür ve bilim mirasını hazmetmeye imkân bulamaz.

Hâlbuki sosyalizmin gerçeklik kazanabilmesi ise ancak işçi sınıfının onu benimsemesiyle mümkün olabilir. Bu problem çözümü de birlikte getirmiştir. Bilimci Sosyalizm'in en genel, en temel kanunlarını, kavramlarını, prensiplerini çok kolay anlaşılır, öğretici (Didaktik) bir şekilde anlatan pek çok kitap yazılmış ve basılmıştır.

Okuma, yazmayı bile Alfabe'den başlayarak pek çok zorlamalarla öğrenebiliriz. Elbette Sosyalizm gibi bir Bilim öğrenilirken biraz zorlanırız ve daha basit, daha öğretici kitaplardan başlamak zorunda kalırız. Bu olay yaşadığımız toplumda kaçınılmaz bir zorunluluk olarak vardır.

Ama kaçınmamız gereken bir nokta da vardır. Eğer sosyalizmin teorisini öğrenirken sadece Didaktik (Öğretici) olma amacıyla yazılmış kitaplara yetinerek, Teori'yi bizzat kurucuların, ustaların anıt emeklerinden yani Kaynağından inceleme zahmetine katlanmazsak; en kısa zamanda metafizik şeytanına teslim oluveririz.

Çünkü sosyalizmin alfabesi sayılacak öğretici kitaplar ister istemez olayları kolay anlaşılır kılmak için şemalar, haline sokar. Diğer bir deyişle diyalektiği metafizik olarak anlatır. Diyalektiği en diyalektik olarak ise ancak Bilimci Sosyalizm'in ustalarından öğrenebiliriz.

Gazetemiz genellikle uluslararası kavramları popularize etmek (Halkın anlayacağı şekilde kullanmak) için özel bir gayret sarf etmektedir. Örnek olarak: Aynı yazı içinde Finans - Katipalist'in hemen yanı başında veya başka bir yerde "para babası" denir, "Şirketler" denir. Böylece daha anlaşılır olmaya çalışılmaktadır.

(Kıvılcım gazetesinin 25 Mart 1974 tarihli 3. sayısında imzasız olarak yayınlandı. 26 Ekim 2007 Cuma günü dijitalize edildi. D. K.)

1974 Modeli “Demirkırası”: Gazetemize yapılan Baskıları Protesto Ediyoruz

Satıcıya Baskı:

Satılan birinci sayıların parasını almak için gazete bayiiine gidilir.

OLAY I.

- Usta şu gazetelerin hesabını çıkaralım.

- Yahu benim emniyete götürdüler, bu gazeteyi sattığım için. "*Kim sana getiriyor bu gazeteyi*" diye sordular. Git, gel, emniyette sorgu derken benim bu gazete sergisi bir gün kapalı kaldı. Gazetenin parasını veremeyeceğim. Ekmeğimizi buradan çıkarıyoruz. İnşallah ikinci sayıda satar verimiz. Yalnız bu gazeteleri bana getiren imzalı kâğıt verecek. Gazeteleri bayilere kimin dağıttığımı soruyorlar. İkinci sayıdan yüz tane getir iyi satılıyor.

Kitapçıya ve Dağ'tıcıya göz dağı:

Başka kitapçı anlatıyor :

OLAY II.

- Beni emniyet 1. şubeye götürdüler. "*Bu gazeteleri size kim getiriyor?*" diye sordular. Ben de getirenin adını bilmiyordum. "*Herhalde gazetede ismi yazılı olan sorumlular getirmiştir.*" dedim. "*Onları biz de biliyoruz, bize başka isim lazım, başka isim*" dediler.

Baskıcıya ve Dizgiciye baskı:

14. Mart. 1974 Çarşamba günü, her hafta olduğu gibi, *Kıvılcım*'ı dizen matbaaya gidilir.

Konuşma aynen şöyle geçer:

OLAY III.

- Usta, yazıları bir saate kadar getireceğim. Tamam mı?

- Dur, bak biraz konuşalım.

- Bizi dün Devlet Güvenlik Mahkemesine çağırdılar. Yalnız bizi de değil basan matbaacıları da... Kusura bakmayın biz dizemeyeceğiz. Hele bir iki hafta başka yerde dizdirin, inşallah sonra gene dizeriz.

- Yahu bu kanuni müsaadesi alınırsa bir gazete. Sorumlu Yazı İsteri Müdürü belli. Sahibi belli. Matbaacıyı ilgilendirmez. Bir suç varsa bunlar hakkında dava açılır.

- Orası öyle ama, burası Türkiye. Kanunlar öyle ama, (elini sallar)

- Anlaşıldı, anlaşıldı hadi hayırlı işler.

OLAY IV.

"Devlet Güvenlik Mahkemesi" Savcısı ile Kıvılcımın sahibi arasında geçer:

- Birşey sorabilir miyim?

- Sor.

- Matbaacılar da buraya sorguya getirilmişler. Gazete hakkında bildiğim kadarıyla öncelikle Sorumlu Müdür ve Sahibi sorumludur. Matbaacılar neden sorguya çekildi acaba? Gazeteyi basmaktan çekiniyorlar.

- Tahkikat yürütüyorum, evet matbaacıları sorguya çektim. Ama onlara "gazeteyi basmayın" demedim. Ben hukukçuyum. Gelsinler; benim matbaacılar baskı yaptığımı mı ima ediyorsun? Ben hukukçuyum, öyle şey yapmam.

OLAY V.

Bir matbaacıya gazeteyi basması için gidilir. Durum anlatılır. *Kıvılcım*'ı bastıp, basmayacağı sorulur.

Matbaacı - Öyle, biz bastıktan sonra en geç 24 saat içinde derlemeye veririz, ondan sonra bizi ilgilendirmez. Matbaacıyı bir şey ilgilendirmez ama sık sık gelirler rahatsız ederler, sorguya götürürler, işinden gücün den olursun, baş ağrısı olurlar. "*Senden başka basacak yok mu?*" diye baskı yaparlar. Kanunsuz ama ispatı mümkün değil. Sonra alışılmış. Baskı yapan da yapılan da alışmış. Bu gazetelerle uğraşacaklarına seks yayınlarıyla uğraşınlar ya. Uğraşmazlar her şey ters bu memlekette.

1974 Modeli Demirkırasi:

OLAY'ları işittiğimiz ve yaşadığımız şekilde okudunuz. Daha bunlar gibi neler var. Uzatmaya değmez. Matbacının dediği gibi: "Alışılmış"

Evet, ortada maddi delil ile ispatlanacak hiç bir "Baskı" yok. Bir gün işinizin, tezgahınızın basından alınıp tahkikat sorgusundan geçirilmek bir "BASKI" değildir. Tabii her şey "usule" ve "kanunlara" uygundur.

1. Şube Memurunun satıcıya "Bunları kim getiriyor?" diye sorması bir "BASKI" değildir.

Gazete basılırken; "*Kıvılcım burada mı basılıyor? ...Biz birinci Şubedeniz*" diyerek daha bir yüzü bile tam olarak basılmamış gazetelerden almaları bir "BASKI" değildir. Bu davranışın baskı olduğunu kimse kimseye ispat edemez.

Evet, fikir özgürlüğünden söz ediliyor. Protokol'e, Program'a alındı. Evet, "*Fikir suçtu tanımamak*" yeter mi? Eskiden bir yayın basıldıktan sonra yasaklanırdı. Şimdi, daha başından basılması engelleniyor, dağıtımı engelleniyor.

Fikir özgürlüğü mü deniliyor? Bir fikri yayabilme hakkı, ancak fikrin yayılıp, basılmasıyla gerçeklik kazanabilir. Her öz bir biçimle var olur. Fikir neyle yayılır? Sözle, yazıyla, işle. Eğer bir fikrin seslendirilmesi, ak kâğıt üzerine kara harflerle yazılarak çoğaltılması ve bunun okuyucuya gitmesi engellenirse; fikir özgürlüğünden söz edilebilir mi?

Özgürlük sınıflara göre gerçektir. Nasıl mı? Bir örnekle anlatalım:

Her gün tonlarca kâğıt, kilolarca mürekkep, yüzlerce işçinin gücü harcanarak, GIRGIR'lardan, "Boşvermişlerin gazetesi" - OKEY'ler- den en saçma, en çağ dışı, en bilim dışı gazetelere kadar çeşit çeşit yayın basılır, Bunlar kamyonlarla bütün memlekete dağıtılır, binlerce liralık reklâm kampanyalarıyla yığınlara yutturulur.

O kadar kâğıt, mürekkep. işgücü benzin vs. ye yazık değil mi. Bütün bunlara nice yararlı işler yapılabilir. Bu israf, bu vurgun peri ülkemiz halkına, kültürümüze, ekonomimize bir Sabotaj değil mi?

Ama bütün bu ve benzeri yayınlar hakkında hiçbir zaman, gazete bayileri, matbaacılar sorguya çekilmez. Geri ülkemiz halkına, kültürüne ve ekonomisine böylesine pervasızca, hayasızca, en korkunç, en iğrenç sabotajları yapanlar sorguya çekilmez.

Biz diyoruz ki: Aksi olmalıdır. Bu da ancak başta işçi sınıfımız gelmek üzere işsizlik ve pahalılık cehenneminde yanan; bütün üretmen halkımızın Türkiye ekonomi ve politikasında bir avuç para-babasının ikiyüzlü tahakkümüne son vermesiyle mümkündür.

Demir Küçükaydın

(Kıvılcım gazetesinin 25 Mart 1974 tarihli üçüncü sayısında Demir Küçükaydın imzasıyla yayınlandı. 26 Ekim 2007 Cuma günü dijitalize edildi. D. K.)

Parti Ancak Kongreden Doğabilir

Kıvılcım çıktığı gündən beri yapılan en yaygın eleştirisi: "*Gurupçu*", "*Yuvarcı*" olmuştur. Bu eleştirisi, gerçekten, eleştirenlerin gurupçuluktan korkularını, dağınıklığa karşı gösterdikleri hassasiyetlerini, partileşme arzularını göstermesi bakımından iyi dilekli ve sevindiricidir.

Fakat iyi dilek yetmez. En az anlaşılın konu: "*Gurup*"un ve "*Gurupçuluğun*" ne olduğudur. Guruplar, tarihi bakımdan hareketin belli bir aşamasının var oluş biçimidir.

Gurupçuluk ise, bu ilkel aşamayı ebedileştirmek, ilkelliği teorileştirmek eğilimleridir denebilir.

Evet, *Kıvılcım* kendi sübjektif yargıları ne olursa olsun, objektif olarak, bir guruptur.

Yalnız şunu unutmayalım; Bize "*gurupçu*" diyenler de – isteseler de, istemeseler de - kendi sübjektif yargıları ne olursa olsun, objektif olarak gurupturlar.

Bu bakımdan, soyut olarak "*haklı*" gibi görünen "*gurupçu*" eleştirisi, canlı hayatta somut olarak "*gurupçuluğu ebedileştirme*"yi göstermektedir.

Çünkü: Kıvılcım, daha ilk sayısında, bugünkü ilkellikten kurtulmanın ilk şartı olarak; "*İlkel-liği bilince çıkarmak*" gerektiğini yazmıştır. Yani bütün guruplara "*bir gurup olduklarını*" bilince çıkarmaları gerektiğini göstermiştir.

Demek ki, Kıvılcım bir "*gurup*" olmakla birlikte, "*gurupçu*" değildir. Kendini inkara yönelmiş, diyalektik zıddına atlamaya hazır bir "*gurup*"tur.

Açıkça görülmektedir ki, *Kıvılcım*'a gurupçu diyenler, henüz kendilerinin gurup olduklarını bilince çıkarmış ve modern bir parti örgütlenme savaşına canla, başla girmiş değillerdir.

Kıvılcım'a şöyle bir eleştirisi de yöneltilmektedir: "*Peki, gurupçu olmadığınızı kabul edelim, Vatan Partisi programını kabul edip, önererek, yine de kendi gurubunuzun görüşlerini öne sürmüş, uzlaşmaz bir tutum takınmış olmuyor musunuz?*" Böyle bir soru sorulduğu zaman tartışma bir üst dereceye yükselir.

İnanığımız görüşleri savunmamız, uzlaşmaz bir tutum için de olduğumuzu göstermez.

Devrimci bir uzlaşma, birlik ne gibi şartlarda olabilir?

Eleştirisi, bir silâhtır. Eleştirisi silahını toprağa gömerek yapılacak bir "uzlaşmaya", uzlaşma denemez, ancak teslimiyet denebilir. Uzlaşma, az çok eşit şartlarda, denk silahlarla yapılabilir ise sağlıklı olur. Taraflardan birinin silahını teslim etmesi, öbürüne esir olması demektir.

Mertçe eleştirisi, sağlıklı bir birliğin kaçınılmaz şartıdır. Bir gurubu, bir eğilimi eleştirmek onunla ortak noktalar aranmayacağı, uzlaşma, birleşme yapılmayacağı anlamına gelmez.

Programımızı bu anlayışla önerdik. Ama yanlış anlamalar oldu. Anlatamadıysak; hata bizdedir.

Program önererek, "*Biz hemencecik bir parti kuracağız, işte program, gelen gelir, gelmeyen*

gelmez" demiyoruz.

İnancımız odur ki: **Bir Parti Ancak, Sosyalistler Arası Bir Kongreden Doğabilir.**

Böyle bir kongreye, (İsim önemli değil. Konferans veya Kurultay da denebilir) Partileşme gereğini kabul eden, Kongre'nin alacağı kararlara uymayı kabul eden; bütün guruplar, eğilimler, mahalli devrimciler vs. katılmalıdır.

(Bu yazı Kıvılcım gazetesinin 15 Nisan 1974 tarihli 6. sayısında İmzasız olarak yayınlandı. 25 Ekim 2007 Perşembe günü dijitalize edildi. D. K.)